

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové v právní věci

žalobce: **P. M. J.**, nar. X
bytem X
zastoupený Bc. et Mgr. J. V. Martinkem, advokátem
se sídlem Bryksova 818/48, 198 00 Praha 9

proti
žalované: **Etická komise České republiky pro ocenění účastníků odboje
a odporu proti komunismu**
se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 01 Praha 1

v řízení proti žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2021, č. j. 16557/2018-EKO-34,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva obrany České republiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 16. 7. 2021, č. j. 262002501/2021-7460 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce ze dne 7. 1. 2021 o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu, neboť žádost neodůvodňuje vydání nového rozhodnutí [dle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“)].
2. Soud nejprve stručně popíše průběh předchozích správních řízení, která předcházela vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce již žádal o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu, a to žádostí podanou dne 16. 1. 2012, která byla zamítnuta prvostupňovým správním rozhodnutím ze dne 29. 3. 2018, ev. č. 262002501/12/2018-1322. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 6. 11. 2019, č. j. 16557/2018-EKO-26), v němž bylo konstatováno, že bytž žalobce prokázal činnost dle § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 262/2011 Sb., o účastnících odboje a odporu proti komunismu (dále také jen „zákon o odboji“), vyvstala na jeho straně překážka přiznání statusu účastníka odboje a odporu proti komunismu dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o odboji, která spočívala v jeho spolupráci s orgánem vnitřní ochrany Sboru nápravné výchovy (dále též „orgány SNV“), kdy žalovaná tuto překážku shledala tak závažnou, že nebylo lze dojít k jejímu „zhojení“.
3. Poté žalobce podal další (v pořadí druhou) žádost o vydání osvědčení dne 23. 6. 2020, o níž bylo řízení zastaveno usnesením ze dne 9. 7. 2020, ev. č. 262002501/2020-7460, v právní moci dne 30. 7. 2020.
4. Nyní posuzované řízení se týká v pořadí třetí žádosti žalobce o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu. Prvostupňový správní orgán o této žádosti vydal dne 25. 2. 2021 usnesení, jímž řízení vedené pod sp. zn. 262002501/2021-7460 zastavil. Žalovaná však k odvolání žalobce rozhodla dne 23. 4. 2021 pod č. j. 16557/2018-EKO-30, o zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení mu věci k dalšímu řízení.
5. Prvostupňový správní orgán tak ve věci rozhodl opakovaně tak, že řízení o žádosti žalobce zastavil, neboť dospěl k závěru, že zde nebyla zjištěna změna podmínek, na jejichž základě bylo vydáno původní rozhodnutí ve věci. Setrval na názoru, že u žalobce vyvstala překážka bránící vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o odboji. Tuto překážku nemohla vyvrátit ani tvrzení žalobce o tom, že mu v době výkonu trestu byla znemožňována korespondence s dětmi, že byl kázeňsky trestán za koupi učebnice angličtiny či s ním byl ukončen pracovní poměr v souvislosti se zapůjčováním samizdatové literatury. Nad to prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobce (ani v jedné žádosti) nepopřel spolupráci s odborem vnitřní správy Sboru nápravné výchovy; žalobce toliko tuto spolupráci prezentuje v jiných souvislostech a zpochybňuje její kvalitativní složku, přičemž zdůrazňuje, že svým jednáním nezpůsobil nikomu újmu a nikdy nepředal informace prospěšné totalitnímu režimu.
6. Žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí posuzovala, zdali v pořadí třetí žádost žalobce *neodůvodňuje vydání jiného než zamítavého rozhodnutí o žádosti o vydání*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu dle zákona o odboji. Žalovaná uvedla, že vydání nového rozhodnutí by bylo na místě v případě, kdyby bylo na základě eventuálně nových skutečností či nově dodaných podkladů pro vydání rozhodnutí možno dospět k závěru, že žalobce naplnil svým jednáním některou z forem odboje a odporu proti komunismu ve smyslu zákona o odboji, což se v dané věci nestalo. Žalobce sice zpochybňoval a odmítal naplnění překážky bránící vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o odboji, a to (nově) s poukazem na znalecký posudek č. 2/1/2020 ze dne 11. 12. 2020 (dále jen „znalecký posudek“), který spolupráci žalobce s dotčenými orgány SNV značně relativizuje a v této nevidí naplnění podmínek uvedené překážky. Žalovaná však neměla za to, že by na základě znaleckého posudku došlo ke změně dosavadních skutkových zjištění, za kterých by bylo možné o žádosti žalobce znova rozhodnout. Obsahem znaleckého posudku je totiž toliko odlišná interpretace dosud zjištěných skutečností v řízeních od roku 2012. Žalovaná shodně s prvostupňovým správním orgánem měla za to, že tvrzení žalobce ohledně znemožňování osobní korespondence s jeho dětmi v době výkonu jeho trestu, opakovaného kázeňského trestání za koupi učebnice anglického jazyka či ukončení pracovního poměru v souvislosti se zapůjčováním samizdatové literatury, by i v případě jejich prokázání neměly vliv na skutková zjištění, na základě níž by bylo možné zhojit překážku postavení účastníka odboje a odporu proti komunismu.

7. Žalovaná uzavřela, že s ohledem na absenci jiných skutečností než v původním řízení vyšlých najevo, nelze než dojít k názoru, že nová žádost neodůvodňuje jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního řízení, neboť se všemi tvrzeními a skutečnostmi uvedenými v nové žádosti se prvostupňový orgán i žalovaná zabývali v řízení vedeném na základě původní žádosti ze dne 16. 1. 2012.

II. Žaloba

8. Žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na nesprávné právní posouzení věci. Žalobce vysvětlil, že podal s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 3 As 256/2016-62, novou žádost o vydání jeho osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu. Uvedl, že materiální právní moci mohou pojmově nabýt jen rozhodnutí pozitivní, nikoliv rozhodnutí negativní, není proto žádné právní překážky, která by bránila tomu, aby správní orgán o nové žádosti v téže věci rozhodl pozitivně v souladu s ustanovením § 101 písm. b) správního řádu.
9. Žalobce sporoval posouzení zákonného ustanovení § 4 odst. 1 zákona o odboji správními orgány, když tyto shledaly překážku dle citovaného ustanovení v tom, že žalobce údajně spolupracoval s orgány Vnitřní ochrany v NVÚ HORNÍ SLAVKOV. Žalobce odkázal na jím předložený znalecký posudek s tím, že nikomu nepodával informace o vězních, které by byly politického charakteru nebo jakkoli pravdivé; tedy na jedné straně nikomu nezpůsobil svým jednáním újmu a na straně druhé nikdy nepředal informace, které by byly režimu jakkoli prospěšné. Žalobce také čestně prohlásil, že vůbec nevěděl o skutečnosti, že byl evidován jako tajný spolupracovník SNV. Žalobce tak měl za to, že jeho údajná spolupráce s orgány SNV nebyla způsobilá naplnit hypotézu ustanovení § 4 odst. 1 zákona o odboji tvořící překážku vydání jím požadovaného osvědčení, tudíž splňuje podmínky pro uznání statusu účastníka třetího odboje.

10. Žalobce uvedl, že by bylo namístě vše znovu zhodnotit a učinit nové rozhodnutí ve světle doplněných důkazů ve smyslu ustanovení § 102 odst. 6 správního řádu, a že v novém řízení mělo být využito podkladů původního rozhodnutí včetně podkladů rozhodnutí o odvolání, přičemž hodnocení podkladů pro vydání nového rozhodnutí by z původního rozhodnutí a nového řízení mělo být uskutečněno jako jeden celek a v jejich vzájemných souvislostech. Na závěr žalobce považoval za nutné upozornit na to, že jakožto uznanému účastníku třetího odboje by mu náležel jednorázový peněžitý příspěvek ve výši 100 000 Kč a zároveň nárok na úpravu výměry důchodu dle odpovídajících ustanovení.
11. Žalobce navrhl provést k důkazu připojení spisu MO ČR ev. č. 262002501/12 a spisu EK ČR ev. č. 16557/ 2018, v nichž bylo v minulosti pravomocně rozhodnuto o žádostech žalobce. Žalobce dále navrhl jako důkaz znalecký posudek a účastnický výslech žalobce, případně svědků z té doby.
12. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného, replika žalobce

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12. 1. 2022 setrvala na svém odůvodnění v žalobou napadeném rozhodnutí a konstatovala, že s ohledem na absenci nových skutečností než v původním řízení vyšlých najevo, nelze než dojít k názoru, že nová žádost žalobce neodůvodňovala jiné řešení otázky, jež byla předmětem původních řízení.
14. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
15. Žalobce v replice ze dne 1. 2. 2022 uvedl, že žalovaná nedostála zákonné povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci k prosazení zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu, když neprovedla k důkazu jím doložený znalecký posudek. Žalobce dále uvedl, že měla žalovaná sama obstarat znalecký posudek již v případě jeho první žádosti. Žalobce měl za to, že na základě přesně a úplně zjištěného skutečného stavu věci mělo být uzavřeno, že se v jeho případě nejedná o žádný podíl na posilování ani o účast na budování, rozvoji a upevňování komunistické totalitní moci, která by byla způsobilá naplnit hypotézu citovaného ustanovení zákona o odboji tvořící překážku. Žalobce měl také za to, že se původní právní názor žalované v předchozím řízení neměl stát závazným pro vydání nového (kladného) rozhodnutí a bylo namístě vše znovu zhodnotit a učinit nové rozhodnutí ve světle doplněných důkazů ve smyslu ustanovení § 102 odst. 6 správního řádu.
16. S ohledem na výše uvedené žalobce setrval na svých stanoviscích

IV.

Posouzení žaloby

17. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
18. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona s. ř. s., neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem souhlasili. Soud si je vědom toho, že žalobce požadoval v žalobě provést k důkazu listiny, které do spisu doložil, a dále listiny obsažené ve spisech MO ČR ev. č. 262002501/12 a EK ČR ev. č. 16557/ 2018, v nichž bylo v minulosti pravomocně

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

rozhodnuto o žádostech žalobce. Pokud by měl soud ve věci provádět dokazování, pak by byl povinen nařídit ústní jednání, byť by účastníci s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasili, a listiny k důkazu na nařízeném jednání přechíst. Soud postupoval dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, jehož právní věta zní: „[n]avrhně-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“; soud tedy v případě, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, nemá automaticky, i když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak: „ ... v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl.“. V nyní posuzovaném případě žalobce navrhl v žalobě provést k důkazu správní spisy, jimiž byla vedena řízení o předchozích žádostech žalobce a znalecký posudek, soud ověřil, že jak tyto správní spisy, tak znalecký posudek, jsou součástí správními orgány předloženého spisového materiálu a žalobce jejich věrohodnost nespороval. Soud proto tyto návrhy k důkazu neprovedl, neboť ze všech podkladů založených ve správním spise soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování zásadně neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud pro nadbytečnost neprovedl ani další žalobcem navržené důkazy, a to jeho účastnický výslech a výslechy svědků (kteří ani nebyli řádně konkrétním způsobem specifikováni, tudíž tento důkazní návrh by již pro neurčitost nebylo možno provést) k reáliím doby rozhodné, jelikož pro rozhodnutí ve věci jsou podstatné podklady založené ve správním spise (z nichž vyplývá jednání žalobce v rozhodné době) a informace, které měl v úmyslu žalobce soudu výslechy sdělit, tj. přiblížit dobu komunistického režimu, nemají pro rozhodnutí ve věci vypovídací hodnotu (viz níže právní posouzení věci).

19. Žaloba není důvodná.
20. Soud ve věci vycházel z následující právní úpravy:
21. Podle ustanovení § 101 písm. b) správního řádu platí, že „[p]rovést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.“
22. Podle ustanovení § 102 odst. 4 správního řádu platí, že „[p]okud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.“
23. Soud předně uvádí, že v případě vydání nového rozhodnutí z důvodu podle § 101 písm. b) správního řádu sice dochází k zásahu do již pravomocného rozhodnutí, nicméně se jedná o rozhodnutí, jímž byla „pouze“ zamítnuta nějaká žádost. Nejde tedy o rozhodnutí o přiznání práva či povinnosti ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu, se kterým zákon spojuje právní jistotu a požadavek vážného důvodu pro vydání nového rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 Azs 390/2018-46, k závěru, že provedení nového řízení ve věci, kde již bylo vydáno pravomocné rozhodnutí zamítající určitou žádost, je rozhodující to, zda nastala taková změna výchozích skutkových či právních podmínek, která by mohla odůvodňovat vyhovění původní žádosti. Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku také uvedl, že „[...] účastník řízení je již v žádosti o nové rozhodnutí povinen tvrdit pádný důvod pro využití tohoto institutu a na podporu svých tvrzení označit

příslušné důkazní prostředky. Nelze aprobovat ani názor, že nové řízení může mít dvě fáze, kdy v první se předběžně posuzuje pádnost tvrzeného důvodu a teprve je-li tato shledána, v druhé fázi se znovu rozhoduje o věci samé. Řízení o vydání nového rozhodnutí je pouze jeden nikterak vnitřně diferencovaný proces, který navazuje na řízení původní; v případě dle § 101 písm. b) správního řádu se v něm posuzuje, zdali jsou s ohledem na změnu okolností aktuálně splněny podmínky pro vyhovění původní žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016 – 36). [...] Konkrétně v případě řízení o vydání nového rozhodnutí z důvodu dle § 101 písm. b) správního řádu je tedy na místě v první řadě přezkoumat naplnění podmínek pro vyhovění předmětné žádosti, jejichž nesplnění bylo v původním rozhodnutí vytýkáno a pro něž byla daná žádost dříve zamítnuta. Pakliže některý z původních důvodů pro nevyhovění žádosti nebude stále odstraněn a správní orgán dospěje k závěru o jeho trvání i přes okolnosti uvedené v žádosti o nové rozhodnutí, zastaví nové řízení dle § 102 odst. 4 správního řádu; již tím je totiž zřejmé, že původní žádosti nemůže být vyhověno, což je však condicio sine qua non pro vydání nového rozhodnutí. Jestliže ovšem správní orgán nazná, že tvrzeními a důkazními prostředky předloženými v žádosti o vydání nového rozhodnutí byly rozptýleny důvody, pro něž původní žádosti nebylo vyhověno, pak nelze bez dalšího pouze konstatovat, že existují (či dokonce jen teoreticky mohou existovat) ještě další pozitivní či negativní podmínky pro vyhovění původní žádosti, které však v dřívějším správním řízení nebyly posuzovány (neboť byl shledán jiný, závažnější či dříve zkoumaný důvod pro nevyhovění žádosti), a nelze proto rozhodnout, zda lze původní žádosti vyhovět. V takovém případě musí naopak správní orgán v novém řízení meritorně posoudit i další právními předpisy stanovené podmínky pro vyhovění původní žádosti, případně znova přezkoumat ty, jejich splnění již jednou konstatoval, mohly-li se v mezidobí změnit; musí tedy jednoznačně dojít k patřičně odůvodněnému závěru, zdali lze nové (pozitivní) rozhodnutí vydat či nikoliv.“

24. Soud dospěl k závěru, že žalovaná postupovala v nyní projednávané věci správně. Žalovaná v řízení o vydání nového rozhodnutí z důvodu dle § 101 písm. b) správního řádu nejprve přezkoumala naplnění podmínek pro vyhovění žádosti žalobce o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu, jejichž nesplnění bylo v předcházejícím řízení žalobci vytýkáno a pro něž byla jeho žádost zamítnuta. Poté uzavřela, že žalobcova nová tvrzení ani jím doložený znalecký posudek ničeho nemění na skutkových ani právních okolnostech, za kterých by bylo možné o původní žádosti žalobce rozhodnout kladně, tj. vyhovět jeho žádosti. Měla totiž za to, že žalobcem opatřený (nově doložený) znalecký posudek nijak nevyvrací skutečnost, že žalobce spolupracoval s orgány SNV. Znalecký posudek byl zpracován za účelem zodpovězení otázky, v čem spočívala spolupráce žalobce s orgány SNV, znalec přitom vycházel ze shodných podkladů, z nichž při rozhodování vycházely i správní orgány; obsahem znaleckého posudku bylo představení vícero možných vysvětlení dotčených pasáží dokumentů, které si dotčené orgány o žalobci vedly. Soud se tak shoduje s posouzením znaleckého posudku správními orgány, když tyto konstatovaly, že se jedná jen o snahu odlišně interpretovat, resp. vyložit podklady, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto; skutkový stav ve věci tak zůstal i po podání třetí žádosti žalobce beze změny.
25. Stejně tak názor žalované, že žalobcova tvrzení ohledně znemožňování osobní korespondence s jeho dětmi v době výkonu jeho trestu, opakovaného kázeňského trestání za koupi učebnice anglického jazyka či ukončení pracovního poměru v souvislosti se zapůjčováním samizdatové literatury, nebyla s to změnit zjištěné skutkové okolnosti věci, má soud za zcela správný a logický. Soud na tomto místě připomíná a zdůrazňuje, že v pořadí první žalobcova žádost byla zamítnuta v důsledku zjištění podstatné překážky přiznání statusu účastníka odboje a odporu proti komunismu dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o odboji,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

na straně žalobce, kdy tato překážka spočívala v jeho spolupráci s orgány SNV. Tudíž poukazy žalobce na to, že byl trestán za koupi učebnice, nemožností dopisovat si s dětmi, ukončením pracovního poměru, nemají vliv na pro rozhodnutí ve věci podstatná zjištění správních orgánů spočívající ve spolupráci žalobce s orgány SNV, která byla shledána v důsledku nikoliv jeho formální evidence, nýbrž v prokazatelné spolupráci žalobce s těmito složkami, kdy žalobce předával konkrétní informace o konkrétních vězních a dokonce iniciativa k navázání spolupráce byla nalezena na straně žalobce, což vyplývá z rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019, č. j. 16557/2018-EKO-26. Soud tudíž souhlasí se žalovanou, že ve věci žádosti žalobce byla naplněna překážka (resp. nedošlo k jejímu odstranění) přiznání postavení účastníka odboje a odporu proti komunismu dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o odboji, a nebyl tak odstraněn důvod pro nevyhovění žádosti žalobce o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu. Žalovaná proto postupovala v souladu se zákonem, když (nové) řízení podle § 102 odst. 4 správního řádu zastavila.

26. Soud jen shrnuje, že v nyní posuzované věci nelze dát žalobci za pravdu v tom, že bylo namísto vše znovu zhodnotit a učinit nové rozhodnutí ve světle doplněných důkazů ve smyslu ustanovení § 102 odst. 6 správního řádu, neboť žalovaná po posouzení žádosti žalobce vyhodnotila, že nejsou dány podmínky pro vydání nového rozhodnutí. Žalobce se mýlí, domnívá-li se, že ve věci není žádná právní překážka, která by bránila tomu, aby správní orgán o nové žádosti v téže věci rozhodl pozitivně. Jak vyplývá se shora citované judikatury, ustanovení § 101 písm. b) správního řádu umožňuje provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci za podmínky, že nové rozhodnutí vyhoví žádosti, která byla dříve pravomocně zamítnuta. Žalovaná pravidlo materiální právní moci obsažené v § 101 písm. b) správního řádu vyslovila na straně 11 napadeného rozhodnutí, kde posuzovala naplnění podmínek pro vyhovění žádosti žalobce, jejichž nesplnění bylo v předcházejícím řízení žalobci vytýkáno. Žalovaná však dospěla přitom k závěru, že stále trvá důvod pro nevyhovění jeho žádosti, neboť přes okolnosti uvedené žalobcem v žádosti o nové rozhodnutí nebyla odstraněna překážka dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona o odboji. Ve věci nedošlo k podmínce, že některý z původních důvodů pro nevyhovění žádosti byl odstraněn, postup žalované tak byl zcela v souladném i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 3 As 256/2016-62, na který odkazoval žalobce.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaná v dané věci vydala rozhodnutí v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou správních soudů, a proto soud žaloba jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly, proto jí náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal. A žalobce, jakožto neúspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

29. Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
30. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.
31. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.
32. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.
33. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30.05.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.